

τὴν αὐθυμίαν, ὅταν διαλύεται ἐντὸς οἴνου. Ἐντούτοις οἱ ἄρχαιοι συγγραφεῖς, ἐν οἷς ὁ Πλούταρχος καὶ ὁ Ἀθήναιος, μὴ δυνήσασθαι νὰ γνωρίσωσι τὸ καθαυτὸ νηπενθές, δι' αὐτοῦ ἔχουσιν ὅτι ὁ Ὁμήρος, διὰ τῆς λέξεως ταύτης, ἤθελεν νὰ ὑπενόησεν τὰς ἐπαγωγικὰς διηγήσεις, τὰς ὁποίας ἡ βασιλισσα τῆς Σπάρτης διηγεῖτο πρὸς τοὺς ξένους τῆς, ὅπως δι' αὐτῶν λησιμονήσῃσι τὸ αἶμιον τῆς θλίψεως τῶν.

Τὸ νηπενθές τῶν νεωτέρων ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον πολλῶν ἀξιοθαυμάστων διηγήσεων τῶν περιηγητῶν, καὶ τῶν παραδοξοτέρων προλήψεων παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς. Τὸ φυτὸν τοῦτο, εἶπον, περιέχει διαρκῶς εἰς τὰ δοχεῖά του ὕγρον τι γλυκὺ, δροσερὸν καὶ διαυγές, δι' οὗ οἱ περιηγηταὶ τῶν διακεκαυμένων τούτων κλιμάτων καταπαύουσι τὴν δίψαν τῶν κατὰ δυστυχίαν ὁμοῦς τὸ ὕγρον τοῦτο οὐδ' ὅλως εἶναι πότιμον, ὡς ἐκ τῶν ἀναριθμήτων ζωφρίων, ἅτινα, ὑπὸ τῆς ὁσμῆς ἐλκυόμενα, πλέουσι ἐναυτῷ καταθέτοντα καὶ τὰ ὡά τῶν. Ἐκτὸς τούτου, τὸ νηπενθές αὐξάνει ἀείποτε εἰς τὰς ὑγρὰς χώρας, παρὰ τὰς ὄχθας τῶν ῥυάκων καὶ τῶν ποταμῶν, ὧν τὸ ὕδωρ εἶναι βεβαίως προσφορύτερον νὰ σῶσῃ τὴν δίψαν τοῦ περιηγητοῦ.

Οἱ κάτοικοι τῶν ὁρέων τῆς Ἰνδίας πιστεύουσιν ὅτι ἐάν τις κόψῃ τὰ δοχεῖα τοῦ νηπενθοῦς καὶ ἀνατρέψῃ τὸ ὕδωρ, θέλει βρέξῃ ἐντὸς τῆς ἡμέρας· ὅθεν, ὅταν φεδῶνται τὴν βροχὴν, προσφυλάττονται μὴ ἐγκίσωσι τὸ φυτὸν τοῦτο, ἐάν δ' ἐξ ἐναντίας θέλωσι νὰ καταπαύσωσι διηνεκῇ τινα ἀνομβρίαν, κόπτουσι καὶ κενόουσιν ὅλα τὰ δοχεῖα τῶν νηπενθῶν. Ἀποδίδουσι δὲ προσέτι καὶ πολλὰς ἄλλας λατρίκας ἰδιότητας εἰς αὐτά· ἀλλὰ τὸ ἀξιοθαυμαστότερον καὶ τὸ πραγματικὸν τῶν ἀγγείων τούτων εἶναι ὅτι σχηματίζουσι φυσικὰς παγίδας, αἵτινες καταπίνουσιν ἅπαιρα ἐντόμα.

Ἡ κατασκευὴ τῶν ἀγγείων τῶν νηπενθῶν εἶχε φανῇ κατ' ἄρχας πάντῃ ἀνεξήγητος εἰς τοὺς βοτανικοὺς· διότι εἰς τ' ἄλλα φυτὰ δὲν ὀλέπει τις παντελῶς τοὺς ἀληθεῖς ἑλικας (villes) ἀναπτυσσόμενους τοσοῦτον παραδόξως ἀλλ' ἐξαιτάσαντες αὐτὰ ἐκ τοῦ πλησίον, ἀνεγνώρισαν, ὅτι τὸ ἀληθές φύλλον εἶναι ἀπλῶς τὸ μικρὸν σῶμα τοῦ δοχείου καὶ ὅτι αὐτὸ τοῦτο τὸ δοχεῖον, τὸ συνεστραμμένον ν ἡ μ α, ὅπερ ὑποβαστάζει, τὸ ἀγγεῖον καὶ τὸ εὐρὺ μέρος ὅπερ ἤθελε τις ἐκλάδει ὡς φύλλον, δὲν εἶναι εἰμὴ παραρτήματα τρόπον τινα καὶ ἐξαρτήσεις τοῦ μίσχου καὶ τοῦ στηρίγματος τῶν φύλλων.

Οἱ βοτανικοὶ πολλὸν χρόνον ἐπροσπάθησαν νὰ κατατάξωσι τὸ φυτὸν τοῦτο εἰς τὴν ἀνάλογον κλάσιν του. Ὁ Διναῖος τὸ ἔταξεν εἰς τὴν εἰκοστὴν δευτέραν αὐτοῦ κλάσιν, τὴν διοικίαν του, ὅπερ δείκνυται μόνον ὅτι ἔχει ἀνθη ἀρσενικὰ ἢ στημονώδη, καὶ ἄνθη θηλυκὰ ἢ μὲ σπερματίδας, ἐπὶ ἀχωρισμένων περυνίκων, ὡς τὸ κανίδιον, ὁ φοίνιξ κτλ.

Ὁ περιώνυμος Ἰουσιῶ συγκατέλεξεν αὐτὸ μετὰ τῶν incerta sedis· τούτῃσι ἀμφιδόλου κλάσεως καὶ μὴ δυναμένων εἰς οὐδεμίαν φυτικὴν οἰκογένειαν νὰ περιληφθῇ. Ἄλλοι δὲ ἀπολούθως βοτανικοὶ εἰς ἄλλας κατέταξαν αὐτὸ κλάσεις. Τέλος, Ἀγγλος βοτανικὸς συνέστησεν ἐξ αὐτοῦ ἰδιαιτέραν οἰκογένειαν, τὴν τῶν νηπενθῶν, εἰς ἣν περιλαμβάνονται, τὸ τῆς Ἰνδίας (Nepenthes distillatoria ἢ indica) ὅπερ εὐρίσκεται εἰς Ταπροβάνην (Ceylan), τὸ τῆς Μαδαγασκάρ (N. madagascariensis) ἐν ἑτέρῳ τῆς Μαδαγασκάρ, χαρακτηριζόμενον διὰ τῶν ὑμενιδῶν κυρδοσίων του (N. Cristata), τὸ τῆς Κοχινίνης (N. phyllamphora) καὶ τὸ τῆς Ἰαπωνίας (N. eu-

phanphora)· ἀλλ' ὅλα τὰ εἶδη ταῦτα ἔχουσι χαρακτηρηστικά κοινά. καὶ ἀνήκουσιν εἰς ἓν καὶ μόνον γένος, τὸ τῶν νηπενθῶν.

Τὰ ἄνθη του εἰσὶ μικρὰ καὶ δύο εἰδῶν ἐπὶ τῶν διαχωριζόμενων περυνίκων· ὅλα ἔχουσι κάλυκα καὶ στεφάνην σχηματιζόμενα ἐκ δύο μερῶν· ἀλλὰ τὰ μὲν ἔχουσι μόνον στήμονας συνηρμοσμένους διὰ τῶν νημάτων τῶν εἰς μίαν στήλην εὐθείαν, φέρουσιν δεκαεὶς ἀνθήλας, τὰ δὲ ἔχουσιν ἀνωτέραν ὠσθήκην, τούτῃσι θεμελιωμένην ὑπεράνω τοῦ κάλυκος, εἰς σχῆμα τετραγώνου, ἀπολλήγον κατὰ τὴν κορυφὴν εἰς ἀκρόστυλον ἐλικοειδές, καὶ ἀνοίγον ἐν τῇ ὠριμότητι εἰς τέσσαρα τεμάχια, ἐξ ὧν ἅπειρος ἀριθμὸς ἐξέρχεται σπόρων, οἵτινες εἰσὶ μῆκιστοι καὶ λεπτοί.

Τὰ παντὸς εἶδη διαφέρουσιν ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τὸ σχῆμα τῶν δοχείων καὶ τῶν φύλλων, καὶ κατὰ τὴν δισκευὴν τῶν ἀνθῶν.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Γάμοι ἐν Ἀθήναις. — Καλλονὴ τῶν κορασιῶν μας καὶ τῶν κυριῶν μας. — Ὁ Ὀμηρος καὶ ὁ λογιώτατος. — Ποιηταὶ Γάλλοι καὶ ὁ ἀτυχὴς τοὺς ἔρωτας. — Ποιηταὶ Ἕλληνες καὶ Φιλολογία Ἑλληνική. — Ἑλληνικαὶ βρυαὶ καὶ ὁ οὐρανὸς τῆς Ἀττικῆς. — Ἑλλὰς καὶ Εὐρώπη. — Ἡ Ἀντιπολίτευσις. — Κακυργιοδικεῖα καὶ ὁ Νέος Ναπολέων. — Τὸ θαῦμα τοῦ Ἁγίου Σατουρνίου. — Οἱ τῆς Γαλλίας ἐργογράφοι καὶ ὁ τῆς Ἑλλάδος. — Διήγησις Ἀλφόνσου Κάρ καὶ σπουδασταὶ Ἕλληνες. — Θωμαιοὶ ἐν Ἀγγλίᾳ μεταρρυθμισαί. — Παράδοσις τοῦ ὄρκου μας. — Καὶ πάλιν περὶ Ἀθηνῶν καὶ τῶν περιπάτων τῆς καὶ τοῦ κονιορτοῦ τῆς. — Νεκρολογία.

Μετὰ λαμπρότητος καὶ ὑπὸ τοὺς ἀγαθοτέρους οἰωνοὺς ἐνεκαίνισθη, ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ λήξαντος ἡθῆς, Σεπτεμβρίου, τῶν ὑμεναιῶν ἢ πανόλθιος ὥρα, καθ' ἣν ἄλλαι μὲν κοραὶ ἀφραπασθεῖται τῶν Ἀθηνῶν, εἰς γῆν ξένην ἐνυμφεύθησαν, ἄλλαι δὲ ἀπὸ ξένης γῆς ἦλθον καὶ ἐπολιτογράφησαν εἰς τὴν ἡμεδαπὴν, — διότι, ἡθῆ καὶ ἐξ Ἑλλάδος ἐξάγονται, ἐνῶ πρότερον μόνον εἰσάγονται, αἱ νύμφαι.

Νιᾶνις ἐπιστῆμου οἰκογενείας, περικαλλὲς μὲν ὡς Χάρις, κοσμία δὲ ὡς Ἑλληνίς, νεωτάτη δὲ, ὡς ἄσθος ἀρτιφυῆς, ἐνυμφεύετο νέον ἐπίσης διακεκριμένον. Προσεκλήθησαν εἰς τοὺς γάμους κλειστάι τῶν οἰκογενειῶν τῆς πρωτεύουσός μας, καὶ ἀξιοθέατος ἦν ἡ πρόσφαις τῆς γαμηλίου ἐκείνης τελετῆς, ὅπου οἰονοὶ παράνυμοι ἦσαν αἱ περικαλλέστεραι τῶν Ἀθηναίων νεανίδων, τοσαῦται ὄντως θεαὶ εἰς τὸν γάμον ἐλθούσαι τῆς Θέτιδος, ἐν αἷς περικαλλέστερα βεβαίως καὶ χαριεστέρα ἀνεδεικνύετο ἡ νύμφη, (διότι καλλύνουσι καὶ τὰ νυμφικὰ στέφανα ὑπὸ καλῆς φορούμενα) ἡ νύμφη ἐν τῇ λευκῇ, ὡς ὁ βίος αὐτῆς ἐστῆναι καὶ τῇ λευκῇ καὶ παλαιότητι πέπλῳ τῆς ἦν δ' οὕτως ἐπὶ τῆς νέας εὐτυχῆς ἀληθῶς ὁ πέπλος τῆς Ἀθηνᾶς, ὃν κατὰ τετριπτότητα μετὰ πομπῆς καὶ λαμπρότητος ἀφίερουν αἱ παρθέναι τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὸ ἐν Παρθενῶνι ἀγάλμα τῆς Θεᾶς, ἄγουσαι τελετὴν, ἣν

ἀπεθανάτισεν ὁ Φειδίας, γλύψας ἐπὶ τῶν μετώπων τοῦ ναοῦ.

Ἡμεῖς, οἵτινες ζητοῦμεν ἀείψετε τὴν καλλονήν, εἰς τὴν χάραν ταύτην, τὴν ἄλλοτε διαπρέπουσαν ἐπὶ τῇ αἰσθήσει τοῦ καλοῦ, ὁμολογοῦμεν, ὅτι ἴδομεν αὐτὴν ἀναλάμψαν, καὶ εἰς κόρας καὶ εἰς κυρίας, καὶ πληρώσαντας θάμβους τὰ ὄμματα τῶν ὄντων, ἐν τῇ ἐσπέρᾳ ἐκείνῃ. Οὕτω, κατὰ τοὺς μυθικοὺς ἐκείνους χρόνους, ὅσακις Θεὰ τις, ἡ γλαυκῶπις Ἀθηνα, ἡ ἡ λευκώλενος Ἡρα, ἡ ἡ φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη, ἐπεφαίνατο αἰφνης θνητῶ τινί, ἡ δρασὶς αὐτοῦ καὶ ἡ καρδία ἐνεπλήνοντο θαμβοὺς καὶ λάμψεως.

«Θάμβησαν δ' Ἀχιλλεύς. . . » λέγει ὁ Ὀμηρος, «ὅταν ἦλθεν ἡ Ἀθηνα οὐρανόθεν, καὶ στάσα ὀπίσθεν»
«Ξανθὴς κόμης ἔλε Πηλεΐωνα,»

Καὶ τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου τὸ ἀνθρωπότερον μέρος παρῆν εἰς τοὺς γάμους τούτους. . . .

Ἄλλ' ὅποια, Ἡράκλεις ! ἔκπτωσις τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐκείνου ἤθους καὶ κάλλους εἰς τὴν νέαν ταύτην γενεάν ! . . . Ἐχουσι λοιπὸν δίκαιον αἱ πλείσται νέαι μας, μετὰ δυσκολίας στέργουσαι νὰ νυμφευθῶσιν ἐκ τῶν νεανιῶν μας, καὶ προτιμῶσαι τοὺς ἄνδρας τοῦ ἀγῶνος, μόνους διασώσαντας, μετὰ τῆς σπάθης τῶν, τὴν ἀνδρικήν ὠραιότητα καὶ ἔμφασιν.

Μεταξὺ τῶν νεανιδῶν, ὅσαι παρῆσαν εἰς τὸν γάμον τοῦτον, μία μάλιστα, μετὰ τὴν νόμφην, ἐξεῖχε πασῶν κατὰ τὸ ὕψιτενός καὶ ἀδρόν τοῦ ἀναστήματος τὸ ζωηρόν τοῦ προσώπου, τὸ κόσμιον καὶ χαρίεν τοῦ μειδιάματος καὶ τὸ γλυκύτατον τῶν μαύρων καὶ μεγάλων ὀφθαλμῶν, κόρη εὐταρκὴς καὶ λευκώλενος.

« . . . Θεὸς νύ τις, ἡ βροτὸς ἐσσί ;
ἠρώησα τὴν κόρην ταύτην χαμηλῇ τῇ φωνῇ, πολλὰ πλησίον αὐτῆς ἑλθὼν.

« Εἰ μὲν τις θεὸς ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Ἀρτέμιδι σε ἔγωγε, Διὸς κούρῃ μεγαλοῖο
Εἰδὸς τε, μέγεθός τε. φυὴν τ' ἀγχίστα ἴσσω
Εἰ δέ τις ἐσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναίτασσι,
Τρισμάκαρες μὲν σοὶ γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
Τρισμάκαρες δὲ κασίγνητοι . . . »

Καὶ ἐσιώπησα ἐπὶ μικρὸν, ἔπειτα ἐξηκολούθησα, πλειότεραν ἔκφρασιν καὶ παλμὸν δίδων εἰς τὴν φωνήν μου καὶ μειδίᾳ εἰς τὰ χεῖλῃ μου,

Κεῖνος δ' αὖ περὶ κηρὶ μακάρτατος ἔρχον ἄλλων,
Ὅς κε σ' ἐδναισι βρίςας, οἶκονδ' ἀγάγεται.

Ἦκουσα ταῦτα ἡ σεμνὴ κόρη καὶ ἐμειδίασε.

— Χρησιμῶς λοιπὸν καὶ ὁ Ὀμηρος, μὲ λέγει, εἰς τὰς κολακείας.

— Εἰπάτε μᾶλλον εἰς τὸ νὰ ἐξυμῇ καὶ σήμερον μίαν ἀπόγονον τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀλκινόου, ἐν πλάσμα θεοεῖκελον. Τίς καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ῥωμαντικῶν ποιητῶν εἶπεν ὠραιότερα πράγματα πρὸς σεμνὴν καὶ ὠραίαν κόρην ;

— Μὰ τί λέγετε, πρὸς Διὸς, κύριε ; . . .

— Τοὺς λόγους τούτους, τοὺς εἶπεν ὁ Ὀδυσσεὺς κυρία, κ' ἐγὼ, ὡς ἐκεῖνος, ἀνὴρ προβεβηκὸς ἦδη, δὲν καθίσταμαι ὑποπτος καὶ κολαῆς . . . Ἀλλὰ πρὶν τελειώσω τὴν φράσιν μου, ὁ ἀπάνθρωπος τῆς νέας

χερευτῆς, ἀπήγαγεν αὐτὴν εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἡ κόρη ἔγεινεν ἀρνήτης ἀπ' ἐμπροσθέν μου. ἀφήσασα κατόπιν τῆς ὅλης λάμψεως καὶ μύρων ἀτμοσφαῖραν, καὶ στερασμένη ἦδη καὶ πετώσα ὡς πτηνόν, ὡς αὖρα ζεφύριος.

— Ἐννοεῖ λοιπὸν τὸν Ὀμηρὸν ἡ ἐπιτελὴς αὐτὴ νεάνις, εἶπε εἰς γαίτων μου τίς, πάλαι ποτὶ καὶ αὐτὸς ὡς ἐγὼ νέος.

— Τότε θὰ εἶναι ἐκ τῶν ὀλιγίστων, προσθέτει, μετὰ διδακτορικῆς τινος σοφρότητος, λαμβάνων ῥόφημα ἐκ τῆς ταβανθήκης του, διότι, πόσοι φρονεῖς καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν νέων μας, ἀνέγνωσαν ποτὲ ἡ ἐννοεῖται τὸν θεῖον Ὀμηρὸν. Ἰδοὺ, τὸ τεμάχιόν σου εἶναι ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας, Ῥαψ. Ε'. στίχ. 149 καὶ ἐφεξῆς. Σὲ βεβαίω, φίλε . . .

Ἄλλ' ἐνταῦθα παρατηρήσας προσεκτικώτερον τὸν ὀχληρὸν τοῦτον, ἀνεγνώρισα ὅτι ἦν διδάσκαλός τις καὶ καθηγητῆς, καὶ ἐννοήσας ὅτι εἶχε διαθέσειν νὰ ἐκτανθῇ ἡ λογίότης του ἐν μέσῳ γαμηλίου τελετῆς καὶ χαρᾶς, ὡς δι' ὠραίας μεταφορᾶς ἀποκαλεῖ αὐτὴν ἡ συνήθεια, νὰ ἐκτανθῇ λέγω περὶ γραμματικῆς, ἡν συζηχθεὶς ἔτεκε τρία τέκνα, ἀρσενικόν, θηλυκόν καὶ οὐδέτερον,

— Ἐς αὐρίον, διδάτκαλε, τῷ εἶπα, τὰ σκουδαῖα, διακόψας αὐτὸν μετὰ πλείους ὅσης εὐγενείας, καὶ μετέβην ν' ἀπαγγεῖλω ἦδη Γάλλου τινὸς ποιητοῦ στίχους πρὸς ἄλλην γλαυκῶπιν νεάνιδα, καὶ νὰ εἰπω μετὰ τοῦ V. Hugo
«Κέρη, ἂν ἦμην βασιλεὺς, εἶδα τὸν στρατὸν μου,
Τὸ ἐκῆπτρον, τὴν πορφύραν μου καὶ τὸ χρυσοῦν μου στέμμα,

Καὶ τ' ἀλαδάρτρινα λουτρά καὶ στόλῳ τὸν φρικτὸν μου
Δι' ἐν σου μόνον βλέμμα . . . κτλ.

(μετὰφρ. Ν. Σούτσου).

Ἄλλ' ἐνθυμηθεὶς τὸν Λαμαρτίνον μου καὶ τὴν προσφιλὴν μοι αὐτοῦ Ποιητικὴν Μελέτην ἡ Ἀνάμνησις, ὅπετονόρησα μετὰ πολλοῦ τοῦ αἰσθήματος,

En vain le jour succède au jour,
Ils glissent sans laisser des traces;
Dans mon âme rien ne t'efface,
O dernier songe d'amour !

« Ὡ τελευταῖον τοῦ ἔρωτος ὄνειρον » ἐπανελάβην ἑλληνιστὶ εἰς τὸ εὖς νέου τινὸς εὐαισθητοῦ, δυσέρωτος δὲ διὰ τὸ ἀκρὸς αἰσθηματικόν. Καὶ ἐπειδὴ τὸν ἐδλεπα ἄσχυρον καὶ μελαγχολικόν,

« Τέκνον, τί κλαίεις ; τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος ;

« Ἐξοῦδα, μὴ κεῖθε νόψ' ἵνα ἴδωμεν ἄμφω . »

ἐπρόσθεσα. Εἶχα, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο μεγίστην ὁμηρικὴν διαθέσιν, καὶ ἀκάθεκτον φληναφίαν ῥοπήν.

Δὲν ἐτόλμησα δὲ ν' ἀπαγγεῖλω ἑλληνικοὺς στίχους, φοβούμενος μὴ μ' ἀκούσῃ τις, καὶ εὐρεθῶ αἰφνης μετὰ πυρῶν, δύνῃ ἀλληλομαχούντων στρατοπέδων, ὡς συνέβη τοῦτο ἐσχάτως διὰ τὰς ποιήσεις τοῦ Κ. Π. Σούτσου, καὶ τ' ἄλλα συγγράμματα, ὅσα πρὸ τινος εἶδαν τὸ φῶς . . .

Ἡ φιλολογία μας προώδευε τῶνόντι ἐφέτος, διότι καὶ ποιήσεις καὶ ἐπιστημονικὰ σπουδαῖα συγγράμματα ἐδημοσιεύθησαν. Ἡμαῦρσαν ὁμῶς τὴν φιλολογίαν

κὴν ταύτην ζωὴν, οἱ περὶ αὐτῶν ἐπαινοὶ καὶ αἱ ἐπικρίσεις. Ἐκατέρωθεν ἑλλεῖπει ἡ μετριοφροσύνη, ἡ ἀδρότης, ἡ δικαιοσύνη. Εἴμεθα μεγάλοι ποιηταὶ μεγάλοι συγγραφεῖς, ἀλλ' ἡ ἐπιστήμη τῆς κριτικῆς νηπιᾷζει εἰσέτι παρ' ἡμῖν. Τὸ αὐτὸ δὲν ἐνοοῦμεν καὶ περὶ Σμύρνης καὶ Κωνσταντινουπόλεως, διότι οἱ μεγάλοι κριτικοὶ τοῦ Γένους ἐκεῖ ἐφυγαδεύθησαν.

— Ἀριστα πάντα ταῦτα, πλὴν ὀλίγον μᾶς ἐνδιαφέρουσι, μὲ λέγουσι οἱ ἐν Τουρκίᾳ, ἐν Ἑπτανήσῳ, ἐν Εὐρώπῃ, ἐν Ἀσίᾳ καὶ ἐν Ἀφρικῇ ἀναγνώσταί μου. Ἡ Ἑλλάς λέγεται καὶ εἶναι κράτος συνταγματικόν, καὶ περὶ τῶν Βουλῶν αὐτῆς καὶ τῶν νομοθετημάτων εἴμεθα περίεργοι νὰ μάθωμεν.

Γάλλος τις συνάδελφός μου, ἀλλὰ πνευματωδέστατος οὗτος, ὁ Nicolas τῆς Semaine, περιέγραψε τὴν πολύκροτον ἐκείνην τῆς γαλλικῆς συνελεύσεως συνεδρίασιν, καθ' ἣν συνεζητήθη τὸ περὶ τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος. Διατὶ νὰ μὴ ἔχω καὶ ἐγὼ τὴν γραφίδα τοῦ Γάλλου τούτου ὁμοτέχνου, ὅπως περιγράψω εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἐπαξίως καμμίαν ἐκ τῶν τελευταίων συνεδριάσεων τῶν Λυκούργων καὶ Σολόνων μας; Μόλις περὶ μεσημβρίαν συνέρχεται νόμιμός τις ἀριθμὸς βουλευτῶν· ἰδοὺ ὁ πρόεδρος καταλαμβάνει τὴν ἑδραν τοῦ ἀλλ' οἱ πλείστοι τῶν βουλευτῶν διατρίβουσιν εἰσέτι εἰς τὸν πρόδρομο. Ὁ πρόεδρος κρούει τὸν κώδωνα, λόγος κλητῆρων τρέχουσι πρὸς ἀνάκλησίν τοι· πλὴν ἡ δὲ βρῆχει, κάστανα χροῖζει, κατὰ τὴν εὐρύαν ἀπὸ τοῦ βήματος ἀγόρευσιν βουλευτοῦ τινος· ἡ βουλὴ δὲν συμπληροῦται, ὁ προεδρικός κώδων ἐξακολουθεῖ χαλκὸς ἡχῶν καὶ κύμαλον ἀλαλάζον, ἐπὶ ἐν τέταρτον. ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἀλλ' ἤδη δὲν ὑπάρχει πλέον ὁ νόμιμος ἀριθμὸς καὶ μετὰ τοιαύτην κωδωνόκρουσιν ἡ βουλὴ διαλύεται· ἡ ἀρχεται μὲν ἡ συνεδρίασις, ἡ βουλὴ προχωρεῖ εἰς τὴν συζητήσιν νομοσχεδίου τινος, ἀλλ' αἶφνης, ἐνῶ ῥήτωρ τις δαιμόνιος ἀγορεύει καὶ εἰς τὸ παθητικώτερον καὶ πατριωτικώτερον, εἴτε ἀντιπολιτευτικόν, εἴτε συμπολιτευτικόν μέρος τῆς λαμπρᾶς δημηγορίας του εὐρίσκειται, τῶν Βουλευτῶν τις παρατηρεῖ, ὅτι ἡ βουλὴ δὲν εἶναι πλήρης, γίνεται ἡ ἐξέλεγχις, καὶ ἡ συνεδρίασις διαλύεται· ἡ ἐξακολουθεῖ μὲν, διότι υποτίθεται ὡς πλήρης, ἀλλ' αἶφνης τὸ τοιχοκρεμὲς τοῦ Βουλευτηρίου ὠρολόγιον σημειοῖ τὴν δευτέραν ὥραν.

— Παρῆλθεν ἡ ὥρα, κύριε Πρόεδρε, κραυγάζει ἡ ἀριστερὰ· ἡ δεξιὰ πτερίζει· ἄλλοτε δὲ πάλιν,

— Ἐρωτίσθημεν, ἐρωτίσθημεν! Κ. Πρόεδρε! la clôture!

Καὶ ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν οἱ κατακοπιάσαντες νομοθέται μας καὶ ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου τῶν ἐσθιόντες τὸν ἄρτον τῶν, ἐγείρονται καὶ ἀπέρχονται, ἡ ἀποσπασάσας τὴν χημειαν, ὡς ὁ αὐτὸς βουλευτὴς εἶπεν.

Ἀλλ' εἶνα ὦμεν δίκαιοι, ἐσχάτως ὑπὸ αἰφνυδίου τινος πατριωτισμοῦ ἐμπνευσθέντες, μίαν κατὰ συνέχειαν ἐβδομάδα συνεδρίασαν καὶ πλείστα ἐνομοθέτησαν, ἐξαγοράσαντες οὕτω τὰς πρώην ἀμαρτίας τῶν. Θεὸς συγχωρήσας αὐτούς!

Ἡ δὲ Γερουσία; — Ἡ Γερουσία μετὰ τὸν ἐπίπονον ἐκεῖνον τοκετὸν τῶν οἰκονομικῶν νομοσχεδίων, ἡ Γερουσία εἶχεν, ὡς ἡ λεγὼ, ἀνάγκην τεσσαρακονθημέρου τοῦλάχιστον ἀναπαύσεως, ὅπως ἀναλάβῃ τὰς δυνάμεις τῆς, καὶ ἡρκεῖτο καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα εἰς μόνας τὰς 500 δραχμὰς, διὰ τὴν ἀναπαύσιν τῆς ταύτης.

Εἶδετε, ἐν τούτοις, τὸν οὐρανὸν τῆς Ἀττικῆς, καθ' ὅλην τὴν τελευταίαν δεκαπενθημέριαν τοῦ Σεπτεμβρίου; Ἐσυννεφοῦτο καθεκάστην, ἀπὸ αἰθρίου ἐγένετο σκοτεινός, καὶ νεφέλαι πολύμορφοι διέτρεχον τὰς ἐκτάσεις του καὶ ἐπὶ τοῦ Ὑμηττοῦ καλαινῶν ἐπεκάθητο, ἐπικείμενον ἀπειλοῦσαι τὸν ὑετὸν. . . Ἰδοὺ ἀστραπαὶ διασχίζουσι τὸν αἰθέρα. . . ἰδοὺ τῶν βροντῶν τὸ ἄρμα, φοβερὸν καὶ σμερδαλέον τρέχει ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ τῶν καταιγίδων οὐρανοῦ. . . Ἰδοὺ ὁ σίφων τῶν λυδικῶν ἐρήμων μέλας ἐγείρεται καὶ περιδονεῖται, τὰ πάντα ἀπειλῶν νὰ καταστρέψῃ. . . Ἀλλ' αἶφνης σφῶνες καὶ βρονταὶ καὶ ἀστραπαὶ καὶ νέφη, ὡς ἐκ θαύματος, σιγῶσι καὶ διαλύονται, καὶ ὁ φωτεὸς πάλιν ἥλιος ἐπέλαμψεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ δώματός του. — Τοιαύτη καὶ τῶν βουλευτικῶν σώματων ἡ μῆσις. Ἀπικαί, κραυγαί, πατριωτισμοὶ ἐπιδείξεις, ἀντιπολιτευσεις—ἔξωθεν τῶν βουλῶν. . . Ἀλλ' ὑψώθη ὁ ὑπουργικὸς πέλεκυς; ἡ ἐμεῖς ἰδόμεν αὐτοῖς ὑπουργικόν τι μινιδίαμα, ἐκ τοῦ κάλυκος τοῦ ὁποῦ θείας τις ἐπάρχου, ἐπιστάτου, φύλακος, κλητῆρος θέλει ἀνθήσκει δι' οἰκείον τῶν τινα, καὶ, ὦ τοῦ θαύματος! ἀμέσως τὸ ἔμβρυον καὶ τῆς βουλευτικῆς ταύτης καταιγίδος ἐξημβλωσε τὸ δυστυχές! . . .

— Καὶ τὸ ὑπουργεῖον; μ' ἐρωτῶσιν οἱ αὐτοὶ ἀναγνώσται μου, τὸ ὑπουργεῖον ἔπεσε, πίπτει, θέλει πέσει;

— Τὸ ὑπουργεῖον, ἀποκρινόμεθα, ζῇ καὶ βσιλεύει, εἰς τὸ πείσμα τῶν ὑπουργῶν τῶν, καὶ τὸ κράτος προάγει εἰς τὰ ἐμπρός, μοχθοῦν καὶ κοπιῶν νυχθημερόν.

Ἐνταῦθα περιτορίζονται τὰ πολιτικά μας, εὐάρες κατὰ πάντα, διότι τί ἔχει ἐν φρονήσει ἡ Ἑλλάς ἀπὸ πολλὰς ἄλλας ἐπικρατείας, ὅπου πόλεις καὶ ἐπαρχίαι ὁλόκληροι ὑπὸ πολιορκίαν διατελοῦσιν, ὅπου τὰ δεσποτῆρικα κακούργων ἡ θυμάτων βριθοῦσιν, ὅπου ἐδουλοῦνται ἡ διάνοια, ὅπου βσιλεύει λιμὸς καὶ λιμός καὶ ἐπαπειλεῖ χρεωκοπία; . . . ὅπου αἱ πυρκαϊαὶ ἀποτεφρόνουσι τὰς πόλεις, οἱ σεισμοὶ καταδαφίζουσι καὶ καταποντίζουσι αὐτάς; Ἐπεθυμούσαμεν ν' ἀκούσωμεν τί εἰς ταῦτα ἔχει ν' ἀντιτάξῃ ἡ σφόδρα ἀντιπολιτευσις, ἡ ἀρεσκομένη ἀείποτε νὰ παριστᾷ οἰκτρὰν τὴν κατὰστασιν τῆς Ἑλλάδος, διότι αὐτῆς ἡ κατὰστασις εἶναι οἰκτρὰ καὶ ἐλεινὴ;

Πρὸ ἱκανοῦ χρόνου συνεδριάζουσιν ἐν Ἑλλάδι τέσσαρα κακούργοι δικταῖ. Μετὰ τὴν ἀπληστίαν καὶ περιέργειαν ἐργογράφου, ἀνειδρομένου ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐνάρξεως τὰ πρακτικὰ αὐτῶν, διὰ νὰ εὐρωμὲν εἰκὴν τινὰ περίεργον, δραματικὴν, διεγέρουσαν τὴν φρίκην καὶ ὀρθοῦσαν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ἡ ἀποσπᾷσαν δάκρυα τρυφερότητας, καὶ δὲν ἀπαντούσαμεν, εἰμὴ κλοπὰς τινας ἀσημάντους, ληστείας κοινὰς, ψευδορκίας, μικροὺς φόνους καὶ . . . τὸ πολὺ βιασμούς. Καὶ αὖ

πολλῶν κακούργων χρεωγνώσθη θάνατος, καὶ ἡ λαιμητομός ἐντὸς ὀλίγου πίπτει κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ταμαρπούλου, τοῦ Καθουρίνου καὶ τῶν ὁμοίων τῶν. Ἀλλὰ, θεία χάριτι, ὁ πολιτισμός δὲν εἰσήγεν εἰσέτι παρ' ἡμῖν τὰ λεπτὰ ἐκεῖνα καὶ δραματικὰ κακούργηματα, ὡς τὸ ἐγκλήμα τῆς Κ. Αφαρῆς, τὸ τοῦ δουκὸς Πραλίνου, τῶν συζύγων Μάνινγκ, τοῦ δόκτορος Βέπστερ, τοῦ ἀδελφοῦ Λιτοτάδου, τοῦ Ἀββᾶ δὲν ἐνθυμοῦμαι ποίου, τοῦ κόμητος Βοκαριέ, κτλ.

Ἀλλ' ὁ θεὸς τῶν ἔργων καὶ ἡμερῶν ἐγένετο ἡμῖν εὖσους ἐπὶ τέλους. Εἰς τὸ κακούργιοδικεῖον τῶν Ἀθηνῶν ἐδικάσθη κατ' αὐτὰς τοιαύτης τις περίπου δίκη. Γνωρίζετε τὴν Σύρον, τὴν κορωνίδα τῶν Κυκλάδων, τὴν ἀνιέζην δὲ ἀπὸ τίνος τῶν κλεινῶν Ἀθηνῶν, γνωρίζετε αὐτὴν διὰ τὸ φιλόκαλον τῶν κατοίκων τῆς καὶ τὸ πολυτέλῃστον τῶν γυναικῶν τῆς, ἐνοῦσαν δὲ πρὸς ταῦτα καὶ τὸ εὐτύχημα τοῦ νὰ μὴ ἀρίστη εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν νεολαίαν, ἥτις ἄκραν αἰσθάνεται πλῆξιν, διατρέχουσα ἐν αὐτῇ!

ὑπῆρχεν αὐτοῦ γυνὴ τις Κρήσια, Βασιλικὴ ὀνόματι, μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς Δεσποινίδος Διοποτάκης, γεννηθείσης εἰς τὴν καλλιγύναικα Σμύρνην. Μετὰ τὸν πρῶτον γάμον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔσχεν ἓν τέκνον, ἡ κόρη ἦλθεν εἰς δευτέρον, Χίον τινὰ Ζανὴν Καλουτῶν ὀνομα, εἰς ὁποίῳ δὲ τὸ ἐπάγγελμα, γήμασα. Οἱ σύζυγοι κατ' ἀρχὰς μὲν ἐβίου ἐν ἀγάπῃ καὶ ὁμονοίᾳ, ἀλλ' εἰς μὲν τὴν ὁ ἀνὴρ περιέμενεν ἐπὶ τρία ἢ τέσσαρα ἔτη κληρονόμον τῷ σπέρματι αὐτοῦ. Ὡς ὁ μέγας ἐκεῖνος Ναπολέων, ὁ σύζυγος ἔτρεψε πρὸς ἄλλην τινὰ τὰ βλέμματα καὶ τοὺς πόθους του, ἦ καὶ ὑπεσχέθη νὰ νυμφευθῇ, ἅμα τέτταρτον τὸν προσδοκώμενον κληρονόμον. Ἡ γυνὴ, διὰ τῆς φυσικῆς ἀγχινοίας τῆς, δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐννοήσῃ τὸ πρᾶγμα, καὶ διέβρῃσε τὰ ἱματῖά της κατὰ τοῦ ἀπίστου τοῦτου συζύγου, ἀποπέμπουσα τὴν ἀνιέζην αὐτῆς τῆς οἰκίας. . . . ἐννοεῖ ἕκαστος τίς ἦτο ἡ Μαρία Λουίζα αὕτη τοῦ δευτέρου τοῦτου Ναπολέοντος. Ἐκτοτε φαίνεται, ἡ γυνὴ καὶ ἡ μήτηρ τῆς συνέλαβον τὴν τρομερὰν καὶ κακούργον ἀπόφασιν τῆς ἐκδικήσεως.

Ἀλλὰ πρὶν τῆς ἐκτελέσεως, ἤθελον νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον τῆς, καταπειθούσα τὸν συζυγὸν νὰ γράψῃ εἰς ὄνομά της ἅπασαν αὐτοῦ τὴν περιουσίαν. Οὐδὲν ὅμως κατορθώσασα, συνεσχέθη μετὰ τῆς μητρὸς τῆς, γυναικὸς, ἐξηκοντούτιδος, καὶ αὐτόχρημα Μεγαίρας, καὶ ἀπεφασίσθη μεταξὺ τῶν ἡ ἐκτελέσει τῆς ἐκδικήσεως.

Μετὰ ἑπτέρα, κατὰ τὸ δεικνόν, αἱ δύο γυναῖκες παραλέτουν πλειότερον τῆς συνήθους προσότητος οἶνον [τὸν εἶχον ἀφθονον] καὶ μεθύον τὸν καλὸν σύζυγον. Ἡ δὲ γυνὴ ἐροδιασθεῖσα μὲ ἐγχειρίδιον, πύνασθη μετ' αὐτοῦ ἐνωρὶς — ἀλλὰ δὲ κοιμᾶται. . .

Μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἐγείρεται αἰφνὴς, παρατηρεῖ τὸν σύζυγον τῆς βαθεῶς καθυρόντα, καὶ εἰς τὴν ἀμυδρὰν λάμψιν τοῦ νυκτερινοῦ λύχνου, ὡς ἄλλη Ἰουδήθ, λαβοῦσα τὸ ἐγχειρίδιον ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν της, χωρὶς νὰ ἐγερθῇ τῆς κλίνης, ἐμπήγει αὐτό, εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ δυστυχικοῦ, πλησίον τῆς καρδίας. Ὁ σύζυγος ἐκ τῆς πληγῆς ταύτης ἐξυπνᾷ,

θετεῖ τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ χιτῶνος, καὶ βοήθησέ με, Πιπίνα » κράζει, ἀλλὰ βεβαρυμένος ἐκ τοῦ οἴνου καὶ τοῦ ἄλγους, ἐπαναπίπτει πάλιν, διὰ νὰ ἐγερθῇ ἀποθαμμένος. Ἐν τούτοις ἡ γυνὴ ῥίπτεται ἐκ τῆς κλίνης, ἡ μήτηρ εἰς τὴν πρόσκλησιν αὐτῆς προσέρχεται, καὶ βλέπουσαι, ὅτι τὸ θῦμα τῶν ἀναπνέει εἰσέτι, τὸ ἀποτελειώουσιν. Ἀφοῦ δὲ, λέγει ἡ κατηγόρια, προδιέθεσαν πρότερον τὰ πάντα, τότε ἀρχίζουσι νὰ ἐκβάλλωσι γοεράς φωνάς, ἀκούουν οἱ γείτονες, καὶ προσερχόμενοι, βλέπουσι τὴν τραγικὴν σκηνήν. Κατ' ἀρχὰς ἡ ἀνερσις, κατὰ τὰς πληροφορίας αὐτῶν, συνέλαβε γείτονά των τινὰ, πρὸς ὃν ὁ φονεὺς εἶχε διαφερθῇ, ἀλλ' ἀποδειχθείσης τῆς ἀθωότητός του, ἀπελύθη, καὶ τότε συνέληφθησαν αἱ γυναῖκες, αἵτινες ἐνεφανίζοντο ἐσχάτως εἰς τὸ ἐνταῦθα ἐδρεῖον κακούργιοδικεῖον, τὸ δειξάν ἀξιαίπενον κατὰ πάντα διαγωγὴν.

Οἱ ἄξιοιμοι δικηγόροι τῆς ὑπερασπίσεως πολλὰ εὐφυῶς ἔφερον ὡς ἀπόδειξιν τῆς ἀβελαιότητος τοῦ αὐτοῦ τοῦ ἐγκλήματος, τὴν ἀληθὴ διήγησιν, ἣν ἡ Εὐτέρπη καταχώρισεν εἰς ἓν τῶν τελευταίων φυλλαδίων τῆς, ἐπιγραφομένην ἡ Ἀξία ἐνδὲς λόγου. Ἡ περίστασις, ὡς πολλοὶ ἐφρονούν, εἶναι ἡ αὕτη, διότι οὐδεμία ψηλαφητὴ ἐνδείξις ἀπεδείκνυνον, ὅτι αἱ γυναῖκες ἐφόνευσαν τὸν δυστυχὴ ἐκεῖνον. Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι ἐσχηματίσαν διάφορον πεποίθησιν, καὶ διὰ ταχέως καὶ ὁμοψήφου ἐτυμηγορίας, ἐκέρυξαν ἐνόχους τὰς κακούργους ταύτας γυναῖκας, αἵτινες ἐπομένως κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον. Γυνὴ δὲ ἐν Ἑλλάδι, κατὰ πρῶτον, εἰς τὴν ποιὴν ταύτην κατεδικάσθη. Ὅταν ἀπηγγέλθη ἡ ἀπόφασις, ἡ θυγατὴρ ἥτις μέχρις ἐκεῖνου διετήρησε γένναϊότητα, ἐλειποθύμησε, προφέρουσα τοὺς ἐξῆς λόγους. « Ἀχ! μητέρα, τί μ' ἐκάμες! » Ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι τριᾶκοντούσις περίπου, οὐδὲ εὐειδὴς τις, οὐτε ἄσχημος, ἀλλ' ἀγαπῶσα ἄλλοτε πολὺ τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα. Ἡ δὲ γαίη τῆς, ὡς λέγεται, δὲν ἦν ἐκ τῶν σεμνοτέρων.

Γνωστόν, ὅτι τὸ θῶμα τοῦ Ἀρίου Σατορνέτου, τὸ πιστευθὲν ὑπὸ ἀτόφων τε καὶ σοφῶν Γάλλων, περὶ οὗ εἰς προηγούμενον φυλλαδίον τῆς Εὐτέρης ἀνεφέρμεν, ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς δίκην, ἐγκαλουμένης τῆς θαυματουργοῦ νεάνιδος Ρόζας Ταμιζιέ. Καὶ ταῦτα συμβαίνουσιν εἰς λαὸν, τὸ ἐπᾶκρον τοῦ πολιτισμοῦ κατέχοντα, ἀλλ' ἀποδίδοντα εἰς τὰ Ἑλληνικὰ ἥθη (Mœurs Grecques) τὰς ληστειὰς καὶ πειρατείας, ὅσας αἱ πατριωτικαὶ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐφημερίδες, μετὰ τοιαύτης προθυμίας πολλαπλασιάζουσιν, διασταλπίζουσιν. Οὕτως ἐπιγράφει τὸ περὶ ληστειῶν καὶ πειρατικῶν ἄρθρον ἡ Ἑθνικὴ τῶν Παρισίων, ἡ μείνασα ἐν τούτοις εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ, μετὰ τὴν δημοκρατίαν τῆς. Τὸ περίεργον ὅμως εἶναι, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ, ὁ Ἀλφόνσος Κάρ, ὅστις ἀπὸ τίνος ἦν γράρει Ἔργα καὶ ἡμέρας Παρισιναῖα, διηγεῖται ἀνέκδοτόν τι, τὰ γαλλικὰ ἥθη ἀφορῶν. . .

— Ἐργογράφος λοιπὸν ἐγένετο καὶ ὁ Ἀλφόνσος Κάρ, ὁ πνευματώδης, ὁ ἀπαράμιλλος, οὗτος συγγραφεύς;

— Ναι, ἀπαντῶ. Καὶ δεῦν κάλλιοι, οἷός ἐστι τοῦ ἀνδρός τούτου, ὁ τοῦ Nicolas, τῆς Somaine, ὁ τοῦ Εὐγενείου Guinot τοῦ Siecle, καὶ τοῦ λόρδου Νορμανδῆ, εἰρησθῶ ἐν παρόδῳ, διηγούμενου πρὸς τὴν Βασιλιστῶν του, ὡς λέγεται, μετὰ πνεύματος καὶ χάριτος πολλῆς τὰ Παρισινὰ, γράφουσιν τῶν συμβάντων τῆς μεγαλοπόλει· ἐκείνης τὴν ἐπιθεώρησιν, ἡμεῖς, οἱ ἐλάχιστοι ἐν τοῖς ἐργογράφοις, ἔπρεπε νὰ θραύσωμεν τὴν γραφίδα μας, καὶ εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς νὰ κρυθῶμεν. Ἀλλ' ὅχι! ἐγκριτεροῦμεν, διότι, ἂν καὶ ἐν μόνον μειδίαμα ἱλαρὸν ἀποσπάσωμεν ἀπὸ τὰ θελτικὰ χεῖλη χαριστικῆς τινος ἀναγνωστρίας (δολογαζοῦμεν δὲ καὶ πιστεύομεν δι' ὅλα εἶναι τοιαῦται), ἂν ἕνα μόνον παλμὸν αἰρήδιον προσενητώσωμεν εἰς τὴν τρυφερὰν καρδίαν της — ὦ! τότε τὴν δόξαν ἡμῶν καὶ τὰς δάφνας δὲν ἀνταλλάττομεν μὲ τὰς δάφνας καὶ τὴν δόξαν ὅλης ἐκείνης τῆς γαλλικῆς χορείας, καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄγγλου πρέσβειος τῶν Παρισίων.

Διηγείται λοιπὸν ὁ Ἀλφόντος Κῆρ ἀνέκδοτον περὶ νέου τινος σταλέντος ὑπὸ τῶν γονέων του, ὅτιων γεωργῶν ἀπλῶν, ἔκ παιδείῃ εἰς Περσίους καὶ ἐξευγενισθῆ. Ἐνῶ δὲ οἱ δυστυχεῖς γονεῖς οὐδενὸς ἐφείσθησαν διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς ευγενείας του, εἰς πῆσας μὲν ὑποδαλλόμενοι στερήσεις, αὐτοὶ καὶ τὰ δύο ἔτερά τέκνα τῶν, πᾶσαν δὲ πράττοντες θυσίαν, τοὺς βόας αὐτῶν ἐκποιῶντες καὶ τοὺς ἵππους τοὺς εἰς τὸ ἔργον τῶν ἀπκριτήτους, κατεστρέφοντες δὲ τὴν τύχην τῆς θυγατρὸς τῶν, μνηστευομένης ὑπὸ νέου, δι' ἣ πτωχὴ ἡγάπη (διότι δὲν ἤθελον, διὰ νὰ μὴ στερηθῶσιν οὐδενός τὸν σπουδαστὴν, νὰ δώσωσι τὴν μικρὰν προίκα, ἣν οἱ γονεῖς τοῦ μνηστήρος ἀπῆλθον), ὁ φίλος, εἰς μὲν Περσίους, ἀντὶ νὰ σπουδάζῃ, ἔστρεψεν εἰς διατρεφάσεις καὶ περναλυσίας· ἐλθὼν δὲ νὰ διαύσῃ μέρος τῶν διακοπῶν εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον, ἐλάμβανεν ὕψος αὐθιάντου, περιεφρόνει τοὺς γεννητήρας του, ἤθελε μεγαλοπρεπῆ τὰ πάντα καὶ ἐνέπικεν αὐτοὺς διὰ τοὺς ἀγροίκους τρόπους τῶν καὶ τὴν ὁμιλίαν τῶν. Διὰ νὰ καλύψῃ τὴν πενίαν του εἰς συμμαθητὴν του τινὰ, δι' ἐξένισεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς του, ἐκτετηγόρει αὐτοὺς ὁ κακοήθης καὶ ἐπὶ φιλργυρίᾳ, αὐτοὺς τοὺς τότε γενναίους καὶ ἀρστωμένους, λέγει ὁ Κῆρ, καὶ ἡμεῖς προσθίνομεν, καὶ κουτοὺς, διότι οἱ δυστυχεῖς ὅταν τὸν ἐδλεπον ἀντίγωνον, τοσοῦτον τὸν ἐθαύμαζον καὶ τὸν ἐκαμάροσαν.

Καὶ παρ' ἡμῶν αἱ σπουδαί γίνονται μὲ μυρίας σφρήσεις καὶ δυσχερείας, ἀλλὰ ταύτας ἐπιβάλλουσιν οἱ σπουδασταὶ εἰς ἐκυτοὺς, ὅχι δὲ εἰς τοὺς γονεῖς τῶν, ὧν πολλοὶ βεβήτως δὲν εἶναι εὐπορώτεροι τῶν γάλλων ἐκείνων γεωργῶν, εἰς τριῶν καὶ τεσσαράκοντα δραχμὰς· οἱ πλείστοι περιορίζοντες τὰς δαπάνας τῶν, καὶ διὰ τούτων ἐνίστα βροηοῦτες καὶ αὐτοὺς τοὺς γονεῖς τῶν. Πόσους τισούτους δὲν εἶδομεν ἀξιεπαινοῦς νέους καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ ἐκ τῆς ἑξω Ἑλλάδος; Τὴν ἀρετὴν ταύτην βεβήτως δὲν εὐρίσκει τις εἰς τ' ἄλλα ἔθνη. Καὶ εἶναι ἡ σημαντικωτέρα ὑποσχόμενη, ὅτι τὸ μέλλον τῆς Ἑλ-

ληνικῆς φυλῆς δὲν εἶναι πάντῃ σκοτεινὸν καὶ δύσελπι· Μεγάλῃ τις μεταρρύθμισις συμβαίνει ἐν Ἀγγλίᾳ· Ἑκλογικὴ δημοκρατικὴ, φιλοσοφικὴ, ἡθροκευτικὴ τις θέλετε ἐρωτῆται; ὅχι, ὅχι, μεταρρύθμισις πασῶν τῶν μεταρρύθμισιων παραδοξοτέρη, μοναδικωτέρα, σπουδαιότερα, μεταρρύθμισις, ἥ τις μέλλει ν' ἀνατρέψῃ ἐκ βραχέων, — τί νομίζετε; τὸ θυμωσιώτερον, τὸ ὠραιοτέρον, τὸ σημαντικώτερον τῶν πραγμάτων. — Ἀλλὰ πρὶν τὸ εἰπῶ, ἐπιπλαῶμαι· ἀπῆλθον τῶν ἀναγνωστρίων μου τὴν προσηχὴν. — Ἡ θαυμασία καὶ μοναδικὴ αὕτη μεταρρύθμισις γίνεται — περὶ τὴν γυναικεῖαν ἐνδυμασίαν.

Ἐν Ἀμερικῇ ἐλευθερί τινες καὶ ἀνεξάρτητοι, ὡς ἡ δημοκρατία αὐτῶν, γυναῖκες, μὴ δυνάμειται ν' ἀπολαύσῃ καὶ αὐταὶ τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ὧν ἐστέρηται ἡ ἀνδρική βροδρότης καὶ ὁ ἐγωισμὸς τὸ ὠραιοτέρον ἡμισυ τῆς ἀνθρωπότητος, οὐδὲ νὰ φέρωσι γένειον, τοῦ ὁποίου ἐστέρηται αὐτὰς ἡ μητρικὴ φύσις, ἐκείνηται, δι' εἶναι τοῦλάχιστον ἐλευθερί νὰ ἐνδύωνται ὅπως θέλουν, καὶ αἶρῃς ἐφάνησαν πολλὰ αὐτῶν ἐξελοῦσθαι εἰς τὴν ἀγορὰν μὲ ἀνδρικός περισκελίδας (πανταλόνια), ὁμοίας λίαν πρὸς τὰ σαλβάρια, αἷνα ἐφόρουσιν ἄλλοτε αἱ προμητορές μας καὶ φοροῦσιν εἰς τὴν Ἀσιατικὴν ἔθνη. Μαθοῦται τοῦτο αἱ εἰς Ἀγγλίαν φιλελεύθεροι, περὶδεχθῆσαν ἀμέσως τὴν καινοτομίαν. Συνίσταται δὲ τὸ ἐνδυμα τοῦτο εἰς βραχὺν τινα ἐπενδύτην, ἂν θέλετε ριακέταν, ἡ τὴν ὁμομαζομένην ὑπὸ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Caraco, ἀνοικτὴν περὶ τὸ στήθος, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἡ γυνὴ φορεῖ ἐσωκαρδίου κομωμένον, ἔπειτα δὲ ἀντὶ ἐσθῆτος βραχεῖαν φοῦσταρ (jupon) κατεχομένην μέχρι τῶν γονάτων, αἰσινῶν ὡς τὴν φοστεινέλλαν τὴν Ἑλληνικὴν, καὶ ἐπὶ τέλους περισκελίδας· πολλὰ πλατεῖα· εἰς τὰ γόνατα σφιγγομένα· δὲ δι' ἐλαττικὰ εἰς τὸν ἀτερύγαλον, κολλομένης δὲ ἐπὶ μικρῶν οὐγγρικῶν ὑποδημάτων ἡ ἐμβάδων ἐκ μαρκίνου πόρπην ἔχουσιν· ὁ δὲ πῖλος μετέχει τοῦ ἀνδρικοῦ ἄμα καὶ τοῦ γυναικεῖου. Ἡ ἐνδυμασία αὕτη ἀληθῶς εἶναι χαριστικὴ καὶ εὐχῆς ἔργον ἥτις νὰ ἐπικρατῇ πανταχοῦ, μολονότι, ὡς μανθάνομεν, τὸ ἀνδρικὸν φύλον ἀθρόον προτίθεται νὰ διαμπτρευθῇ κατὰ τῆς καινοτομίας.

» Ψηφρορῶ, λέγει ὁ συνάδελφος ἡμῶν Ἀλφόντος Κῆρ, διὰ φανερά· ψηφρορικός, κατὰ τῶν ἀνδρικῶν ἐσωκαρδίων, τῶν ἀνδρικῶν λαμυδεῶν, τῶν ἀνδρικῶν ὑποδημάτων, τῶν τρόπων, τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν ἀνδρικῶν ἀξιώσεων, τοῦ ὠραιοῦ φύλου. Ἰκετεύω τὰς γυναῖκες, δι' αὐτὰς, δι' ἡμᾶς, ἐν ὀνόματι τοῦ ἔρωτος, τοῦ μόνου δηλαδὴ σοφροῦ καὶ εὐλογεῖ πράγματος ἐξ ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων, νὰ γίνωσι πάλιν γυναῖκες, νὰ μένωσι γυναῖκες· διότι, ἀπὸ εἰς τοσαῦτα πράγματα ἔπυσαν καὶ πύουσιν καθεκάστη νὰ εἶναι τοῦ φύλου τῶν, ἃς διατηρήσῃ τὸ ὠραιοῦ τὴν ἐνδυμασίαν τῶν, τὴν τοσοῦτον θαλκτικὴν. Ἀλλως, δέομαι τοῦ Διὸς νὰ πλάσῃ τρίτον τι φύλον, ὅπως νὰ δυνάμεθα ν' ἀγαπῶμεν... » Βεβήτως τοῦτο δὲν συμφέρει εἰς τὰς γυναῖκας· φρονῶ ὅμως δι' πολλὰ εὐχίσθητος, εἰ καὶ τετρακοκιντούτης, εἶνα ὁ ἀναθὸς οὗτος συν-

δελφός μας, καὶ τὸ ξηρόν τοῦ φιλοσόφου, ἐπερ ἀναφέρει ὁ ἴδιος, *δυναμέθα εἰς αὐτὸν νὰ τὸ ἐφαρμόσωμεν.* « Ἡ τιμωρία τῶν ἔσσι πολὺ ἡγάπησαν τὰς γυναῖκας, εἶναι τὸ νὰ τὰς ἀγαπᾷ πάντοτε. » Καὶ εἰπεται; . . . Καλῶς λοιπὸν πράττεισαι αἱ γυναῖκες, ὅχι μόνον τὸ ἀνδρικὸν ἐνδυμα παραδέχθησαν, ἀλλ' ἤρχισαν καὶ νὰ συγκαροῦν ὑποδρομίας, ὡς ἡ Ἀταλάντη, νὰ κυνηγῶσιν ὡς ἡ Ἀρτεμις, νὰ μονομαχοῦν ὡς ἡ Ἀφροδίτη, (ὥπως τοιοῦτόν τι εὐιέθη ἐσχάτως καὶ ἐνταῖθα) καὶ νὰ καπνίζωσι σιγάρα ὡς ἡ Γεωργία Σάνδη. Οὐδὲ θέλει ὁ ἀγρεῖκος ἐκεῖνος Ἕλλην φιλόσοφος εὐχορ σὶ τὸς πλέον θεούς, οἱ τὸν ἐπλάσαν ἄνδρα καὶ ὅχι γυναῖκα . . .

Αἱ φιλελεύθεροι Ἀγγλίδες καταβάλλουσιν εἰς τοῦτο πᾶσαν προσπάθειαν, πολλὰ ἑφάνθησαν ἐμπειροπρημεῖναι τὴν ἰεὴν ταύτην *ἐπαρσαστατικὴν* στολὴν εἰς τὰς ὁδοὺς, εἰς τοὺς περιπάτους καὶ ἐντὸς αὐτῆς τῆς παγκοσμίου ἐκθέσεως. Συνίστησαν ἐπὶ τούτῳ ἑταιρίαν, καὶ ἐσχάτως συνῆλθον εἰς ὁμήγυριν (meeting) ὅπου, ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν ἀνδρῶν, πλείστων δὲ γυναικῶν, ἡ κορυφαία τῆς *Μεταρρύθμισεως*, Κ. Δέξτερ, μέλαινα ἔχουσα τὸν ἱματισμόν της ἅπαντα, διὰ τὸ ἐπίσημον τῆς περιστάσεως, ἀνέθη ἐπὶ τι ὑψηλὸν βῆμα καὶ ἀπήγγειλε εὐφραδέστατον ἐπὶ τοῦ προκειμένου λόγον.

« Διατὶ νὰ ἔχωσι, εἶπεν ἡ ἀνδρικῶς ἐνδεδυμένη αὕτη γυνή, διατὶ νὰ ἔχωσι τὸ προνόμιον τῆς πανταλονοφορίας, μόνον οἱ ἄνδρες, οἱ τοσαῦτα ἄλλα ἔχοντες καθ' ἑμῶν προνόμια; » Ἡ δουλεία καὶ ὁ περιορισμὸς ἅπας ἡμῶν τῶν γυναικῶν ἐκ τοῦ μέχρι τοῦδε ἐπικρατοῦντος ἐνδύματός μας προήρχετο φοροῦσαι τὰς πλατεῖας ἐκείνας καὶ ποδείρης ἐσθῆτας, αἵτινες χρησιμεύουσι μᾶλλον ὡς σάρωθρα, καὶ τὰ πενταπλᾶ *μισοφοῦσάνα* εὖτε νὰ κινήθωμεν, εὖτε νὰ ἐξέλθωμεν μόναιμας ἐδυνάμεθα, καὶ ὁ βραχίων ἀνδρὸς ἡ ἔραστοῦ μᾶς ἦτον ἀπαραίτητος, ὡς εἰ ἐπέφρωτο νὰ διατελῶμεν ἀείποτε ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ ἐτέρου φύλου. Ἦδη οὐδὲν τι πλέον μᾶς κωλύει εἰς τὸ νὰ διάγωμεν καὶ ἡμεῖς βίον ἐλευθρον, πρὸς δὲ τοὺς ἀντ' ἑρῶντας ἴσως, ὅτι ἡ νέα αὕτη ἐνδυμασία εἶναι ἀστενός, διαβεβαίωμεν αὐτοὺς, ὅτι πολὺ τῆς συνήθους εἶναι σεμνοτέρα, καὶ τοῦτο δύνανται νὰ μαρτυρήσωσιν, ὅσοι ἐτυχον νὰ βαδίζωσιν ἐν συνδιόξῃ γυναικὸς νινος εἰς ἡμέραν σποδρῶ ἀνέμου (α). Εἰς Κίνα, τὸ οὐράνιον τοῦτο βασίλειον, αἱ μὲν γυναῖκες φοροῦσι περισκελίδας, κἀνδεις δὲ οἱ μανδάρινοι, τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς Γεωργίαν, Κιρκασίαν Ἰνδίας, καὶ ἐν Ἑλλάδι ὅπου μάλιστα ἡ γυνὴ εἶναι ἥττον τῆς Εὐρωπαίας ἐλευθέρᾳ. Διὰ τοῦτο καὶ αἱ συναδέλφαι ἡμῶν τῆς Ἀμερικῆς ἐρωτῶσιν ἐν τίνι δικαιοματί μόνον οἱ ἄνδρες φέρουσι περισκελίδας; πρὸς τούτοις τὸ νέον ἐνδύμα μας καταργεῖ τὸ ἐλευθριον καὶ ἀσχημίζον

(α) Κολάζομεν τὰς λέξεις τῆς Κ. Δέξτερ, αἰδοῦμενοι τὴν σιμνότητα τῶν ἀναγνωστῶν μας, ὅρα τὸν λόγον αὐτῆς δημοσιευθέντα ὑπὸ τῆς *Ἑφημερίδος τῶν Συζητήσεων*, εἰς κύριον ἄρθρον, καὶ ὅλας τὰς Εὐρωπαϊκὰς ἐφημερίδας.

στηθόδεμα, ὅποιον βεβαίως δὲν ἐκόσμιε τὴν Ἀφροδίτην. . . .

Οἱ πειστικώτατοι εὗτοι λόγοι ἠκούσθησαν ὑπὸ πάντων καὶ πασῶν μετὰ θρησκευτικῆς σιωπῆς, καὶ διὰ τὴν ἡ δὲ ῥήτωρ κατέβη τοῦ βήματος, ἀνὴρ τις διακεκριμένος, εἰς ἐνδειξιν τῆς ἐπιδοκιμασίας του, τῇ πρόσφερε σιγάρον τριανταφυλλί. Ἡ αὐτολμογὴ αὕτη γυνὴ δὲν ἐκαινοτόμησε μόνον περὶ τὴν ἐνδυμασίαν, ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτὴν τὴν λέξιν, διότι, ὡς γνωστὸν, παρὰ τοῖς Ἀγγλοῖς, εὐδέποτε συνεχωρεῖτο νὰ προσφέρεται εἰς ἐπήκοον ἄλλων ἡ λέξις *periscolias*, ἥτις ἐλέγετο μέχρι τοῦδε περιφραστικῶς « τὰ ἄρρητα ». Παρατηροῦμεν ἐπὶ τέλος, ὅτι ἡ συγχώνυσις αὕτη τῶν δύο φύλων, ἡ ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος πρώτου ἐπινοηθεῖσα, δὲν εἶναι πρᾶγμα δυσκατόρθωτον, διότι τίς δὲν γνωρίζει τὸν βίον μεγάλης νινος ὁσίας, ἥτις 35 ἐτὶ ἐδίωξε, χωρὶς νὰ προδοθῇ ἢ νὰ ἐνονηθῇ, ὡς μοναχὸς εἰς μοναστήριον μοναχῶν, καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο κατετάχθη μετὰ τῶν ἁρίων; τίς δὲ δὲν ἀνεγνώσεν ἐσχάτως περὶ νινος χήρας Βλουρόν, ἀπομάχου, καὶ ἀξιώσεως τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ καὶ τὸ παράσημον τοῦ τάγματος τῆς τιμῆς, διότι εἰσελθούσα ἀπὸ 22 ἐτῶν εἰς τὸ στρατιωτικόν, παρευρήθη εἰς πολλὰς μάχας, ἔγινε δεκανεὺς, λοχίας, ἐπιλοχίας, καὶ πληγωθεῖσα τελευταῖον, ἐτάχθη εἰς τὸ κατὰ στήμα τῶν ἀπομάχων, μὲ βαθμὸν ἀνθυπολοχαγοῦ, καὶ ἀντεμείφθη διὰ τὰς ἀνδραγαθίας της καὶ τὴν ἀμειψτὸν διαγωγὴν της;

Δὲν θέλομεν ἐν τούτοις παραθεῖ τὸν ὄρκον ἡμῶν, δὲν ὠρκίσθημεν τοῦ νὰ μὴ εἰπωμέν τι πλέον περὶ Ἀθηναίων καὶ Ἑλληνίδων, περὶ τῶν περιπάτων καὶ ἐξοχῶν μας καὶ περὶ παντός ὅ, τι ἐλληνικὸν ἐν γένει καὶ τοῦ ἀττικῶ καὶ ἰωνικοῦ ἐν μέρει, ἐὰν ἀναγγείλωμεν εἰς τοὺς μακρὰν τῆς πρωτεύουσας ἀναγνώστας μας, ὅτι αἱ Ἀθηναῖαι ἀναλαμβάνουσιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν χάριν αὐτῶν καὶ τὴν ζωὴν, καὶ τὸ λαμπρότερον πάντων, ὅτι διωρίσθη προσωρινῶς δὲ μαρχὸς ἀνὴρ φιλότιμος καὶ φιλόκαλος, ὁ Κ. Γ. Κόνιερς, ὅστις μόλις ἀναλῶσιν τὴν διαιθύνσιν τῶν δημοτικῶν πραγμάτων, ἐφρόντισεν ἀμέσως περὶ δημοτικοῦ σχολείου τῶν κορασίων, ἐν ᾧ συνῆρρυσαν περὶ τὰ 500 κοράσια, καὶ περὶ πολλῶν ἄλλων οὐσιωδισταίων τοῦ δήμου ἀναγκῶν. Ἡ πόλις μας διὰ τῶν φροντίδων αὐτοῦ, ταχέως θέλει φωτισθῇ δι' ἁερίου, ὥστε πᾶν σκότος θέλει ἐκλείψει, καὶ ἡ δειδροφυτεῖα θέλει ἐπεκτανθῇ.

Ἡμεῖς συνιστῶμεν πρὸς πάντων εἰς τὸν ἀξιότιμον δήμαρχόν μας, δὲν ἐπιθυμοῦμεν καὶ ἐλπίζομεν νὰ ἴδωμεν καὶ ὀριστικόν, τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀντικείμενον, καὶ προσκαλούμεν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ δημοτικοῦ περιπάτου, ὅπου καὶ ἀνιῶται κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ, ἐν ᾧ αἱ ἀκρίβεις τοῦ πυριφλεγούδου ἑλληνικοῦ ἡλίου καὶ ὁ ὠκεανὸς τοῦ κοινωτοῦ ἀποτελεῖ τὸν περίπατον τοῦτον τὸν οἰκτρότερον τοῦ κόσμου.

Ἐγκαταλείμενος τὸ θέρος ὑπὸ τοῦ καλοῦ λεγομένου κόσμου, ἤρχισεν ἤδη νὰ στολίζεται ὑπ' αὐτοῦ,

ἐπανερχόμενων ὀλίγον καὶ ὀλίγον τῶν περιστερῶν μὲς εἰς τὰς ἐρήμους πρὸ μικροῦ φωλεᾶς τῶν. Ἐν μὲν μάλιστα τῶν τελευταίων Κυριακῶν, τὰ ὄμματα πάντων ἐφείλκεν ἁμαξὰς τὰς ἐπωχούντας ἐπ' αὐτῆς, ἐν συνοδείᾳ ἐπισήμου τινος τῶν Ἀθηνῶν οἰκογενείας, νεάνιδες δύο, ὧν ἡ μὲν εὐόφθαλμος, χαριστάτης, καὶ μελίχρους, εἶναι ἡ στολὴ τῶν ἐκλεκτοτέρων κύκλων μας, ἡ δὲ ἐπίσης χαρίης καὶ μελίχρους ὡς ἡ πρώτη, ἀλλὰ μᾶλλον βρωπῆς, κατὰ πρῶτον ἐβλέπετο ἐνταῦθα.

Ἡ νεανὺς αὕτη, ὡς ἐπληρορρήθημεν ἀκολουθῶν, ἦν τις νεωστὶ ἐλθούσα, καὶ διὰ τῆς χάριτός της οὐ μόνον τῶν νεανιῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν κυριῶν τὴν προσοχὴν ἐλκύετο.

— Ἄν δίδεται, μὲ εἶπε κυρία τις, εὐμορφος μὲν καὶ αὕτη, ἀλλὰ φθονοῦσα καὶ καταξέστίζουσα πᾶσαν ἄλλην γυναῖκα, ἀναγορευομένην ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώμης περικαλλοῦς· ἂν δίδεται νὰ παράγωσιν αἱ δευτερεύουσαι τῆς Τουρκίας πόλεις τοιοῦτους ἀγλαούς καὶ εὐθαλεῖς βλαστούς! Ἐγνώρισα, ἐπρόσθεσε, τὴν νέαν ταύτην ἐκ τοῦ πλησίου, καὶ ὁμολογῶ ὅτι δύναται νὰ συγκριθῇ μετὰ τῶν ἐξοχωτέρων νεανίδων μας κατὰ τὸ γλυκὺ καὶ ζωηρὸν τῶν ὀφθαλμῶν, κατὰ τὴν χάριν, τὸ πνεῦμα, τὴν συμπεριφορὰν, καὶ ἐξόχως τὴν ἀφέλειαν.

— Καὶ πόθεν εἶναι, σὰς παρακαλῶ;

— Ἐκ τῆς ἀρχαιοπισκοπῆς τοῦ Εὐσταθίου, τοῦ γράψαντος τὰς εἰς Ὅμηρον παρεμβολὰς, ὅν τοσοῦτον καλῶς γνωρίζετε ἐκ σιτήσους... ἀλλὰ δὲν θέλει διατριψεῖ ἐπὶ πολὺ ἐνταῦθα...

— Παράδοξον τῶνόντι! ἐψήθυσσα, αἰσθανθεὶς συγχρόνως καὶ τὸ πονηρὸν δῆγμα τῆς κυρίας, ἐνδομύχως διενεόηθη « τῶρα κατέχω, διὰ τὶ οἱ τοσοῦτοι ἐπαινοὶ » ἔχει τὴν εὐτυχίαν ἡ νέα καὶ μὴ μένῃ ἐπὶ πολὺ ἐνταῦθα.

« Καὶ τέκτων τέκτωνι καὶ κεραμεὺς κεραμεὶ κοτέει ».

Εἶπεν ὁ προπάτωρ ἡμῶν Ἡσίοδος, ἐν τοῖς Ἑρροῖς αὐτοῦ καὶ ταῖς Ἠμέραις, ἀλλ' ἰδοὺ μετὰ τρισχίλια ἔτη, ἡμεῖς οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ, κατ' εὐθείαν γραμμὴν, ἐπέπρωτο νὰ προσθέσωμεν τὸ οὐσιωδέστερον πάντων,

« καὶ γυναικὶ γυνή »

— Πῶς δὲ ὀνομάζεται, κυρία μου, ἐπανελάδον.

— Ὡ! καὶ τὸ ὄνομά της χάριν, μὲ ἀποκρίνεται ἡ εἰς οἵστρον ἐπαίνων κατὰ πρῶτον εὐρεθεῖσα κυρία αὕτη, ὀνομάζεται Ρόδον, Rose.

— Ρόδον; ἐκφρονῶ, ὦραϊν καὶ προσφύεις τῶνόντι ὄνομα, ῥόδον λοιπὸν τῆς Βεγγάλης.

Ταῦτα δ' ἐμοῦ εἰς λέγοντος, ἡ βασιλικὴ συνοδία ἐμακρύνθη, ἡ μουσικὴ ἐτελειώσε· τοὺς παιᾶνας της, αἱ ἁμαξαὶ ἤλασαν πρὸς τὴν ὁδὸν τῶν Πατησίων, καὶ ἅπας ὁ λοιπὸς ὄμιλος ἰπέπων τε καὶ πεζῶν ἐγύθη ἐπὶ τῆς κεκοιναμένης ταύτης ὁδοῦ, διὰ ν' ἀναπνεύσῃ τὴν ἐσπερίαν δρόσον, τὴν μεμιγμένην μετὰ κοινοριοῦ καὶ κονιστάλου...

Διὰ γαμηλίων τελετῶν καὶ χαρᾶς ἠρχίσταμεν τοῦ λήξαντος μηνὸς τὰ Ἔργα, ἀλλὰ, φεῦ! ἐπρεπεῖν ἂν περᾶνωμεν αὐτὰ διὰ τοῦ ὅ,τι ὑπάρχει τὸ πέρας τῆς ματαίας ταύτης ζωῆς καὶ τῶν βλασάνων της, — διὰ τοῦ θανάτου. Καὶ αἱ χαραὶ καὶ αἱ θλίψεις, καὶ αἱ εὐθυμίαι, καὶ τὰ δάκρυα ἐνταῦθα ἀπολήγουσιν, ἡ μία ῥοπὴ, καὶ ταῦτα πάντα θάνατος διαδέχεται· κατὰ τὸν νεκρικὸν ψαλμόν, τὸ δὲ πένθος καὶ ἡ χαρὰ, τὸ μετῴδιμα καὶ τὸ δάκρυ ἐν τῷ ἀηδεῖ τοῦτ' ὅσῳ κόσμῳ τοσοῦτον εἶναι ἀλλήλων ἐγγὺς, ὥστε ἡ μετατροπὴ αὕτη τῶν λόγων μας εἶναι, οὐαί! φυσικωτάτη! Νέος πέντε καὶ τριάκοντα ἐτῶν μόλις τὴν ἑλικίαν, ἀλλὰ γέροντος ἔχων καὶ σύνεστιν καὶ ἥθος, ἀγγέλου δὲ ὄντος τὴν ἀρετὴν, ὁ βέλτιος ἐν ἐνὶ τῶν νέων μας. Ὁ Χριστιδούλας Ρουτόπουλος, ἀπειδίωτε κατ' αὐτὰς μετὰ πολυχρόνιον ἀσθένειαν, ἥτις κατέτρυχεν αὐτὸν πρὸ πολλοῦ χρόνου... Ὑπῆρχε τὸ μοναδικὸν στήριγμα, ἡ γλυκυτέρα ἐλπίς σεβαστῶν καὶ γερόντων γονέων καὶ ἀγαθῶν ἀδελφῶν. Ἀλλὰ καὶ ἀδελφαὶ καὶ γονεῖς καὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι ἀπώλεσαν αἰφνης ἀπὸ μέσου αὐτῶν τὸν ἀριστον τοῦτον νέον, τὸν ὁποῖον, καθὼς τοσοῦτον ἀγαθὸν βεβίως, ἐκάλεσεν ὁ Ὑψίστος εἰς τὰς μονὰς τῶν δικαίων. — Ἀνθρωπίνως σκεπτόμενοι, πικρὸν, πικρότατον εὐρίσκομεν τὸν θάνατον τοῦτον, ἀλλὰ τοῦ Κυρίου τὰ κρίματα ἄβυσσος, καὶ ἡ πεποιθήσις αὕτη ὡς παρηγορήσῃ τὴν πολυτλήμονα τοῦ μακαρίτου οἰκογενεῖαν.

ΤΟΡΓΙΑΣ.